

SES VE NEFES

SES VE NEFES

Bir varoluşun, bir hatırlayışın, bir dua' nın yolculuğu.

Yazan: Belgin Duru

Bir DIĞAPS YOLU / GUPS Yayını

© 2025 Belgin Duru – Tüm hakları saklıdır.

Tasarım ve Düzenleme: GUPS

ISBN:

Basım Yeri: Türkiye

Yayın Yılı: 2025

BELGİN DURU

SES VE NEFES

Dığaps Yolu / Gups Yayını

(Kitap-I)

“© 2025 Belgin Duru – Tüm hakları saklıdır.”

Tasarım ve düzenleme: Gups

ISBN:

2025 / Türkiye

“Her şey, bir nefesle başladı,

Ve biz o nefesi hâlâ duyuyoruz.”

“Her yolculuk bir niyetle başlar...”

Telif ve Yayın Bilgileri

Eser Adı: SES VE NEFES

Alt Başlık: DIĞAPS Yolu – Kitap I

Yazar: Belgin Duru (DIĞAPS)

Yayınevi / Proje: GUPS – DIĞAPS YOLU

Tasarım ve Düzenleme: Belgin Duru & GUPS

Yıl: 2025

Baskı: 1. Baskı

ISBN:

© 2025 Belgin Duru – Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan

çoğaltılamaz, kopyalanamaz,

dijital veya basılı olarak dağıtılamaz.

Bu eser “SES VE NEFES SERİSİ”nin ilk kitabıdır.

Devam kitapları:

GUBZE – Seslerden Doğan Felsefe,

GUPS – Kalbin Dili, Ruhun Sesi,

Hurûfu Mukatta – Sesin İlâhi Kökleri,

Hıttâ–Hattı – Kök Dillerin Sırrı,

Düşünce ve Ses – Karşılaştırmalı Felsefe,

ve diğerleri aynı bütünün farklı yönlerini aydınlatmak üzere hazırlanmıştır.

“Bu kitap bir iddia değil, bir hatırlayıştır.

Her ses bir yön, her nefes bir izdir.

Dil, insanla varlık arasında açılan bir köprüdür.”

.

ÖNSÖZ

Bir sesle başladı her şey.

Ne bir kelime vardı, ne bir anlam — sadece yönü belli olmayan bir titreşim.

Sonra o ses nefese dönüştü,

nefes söze,

söz kaleme,

kalem hatırlayışa.

Ve biz o hatırlayışın izinden yürüdük.

Bu kitap, “SES VE NEFES”,

bir araştırmanın değil, bir dönüşün hikâyesidir.

Biz bu yola, tek bir soruyla çıktık:

“Çerkesce’de her sesin bir anlamı var mı?”

Bu soru, basit bir dil merakından çok daha derindi.

Bir dilin sesi, o halkın bilinciyle, kalbiyle, inancıyla ne kadar bağlantılıydı?

Her sesin kendi varlık yönü olabilir miydi?

Eğer öyleyse, dil yalnızca iletişim değil — bir varoluş dili olabilirdi.

Bu sorularla çıktığımız yol,

bizi hem şaşırttı hem büyüttü.

Çünkü her cevap, yeni bir kapı açtı:

- Çerkesce’nin 64 sesinin her birinin ayrı bir anlam,
- yön, duygu taşıdığını,
- Bu seslerin bir araya geliş biçimlerinin, doğadaki
- dengeyle örtüştüğünü,
- Dilin aslında düşünceden değil, varlıktan doğduğunu,
- Her sesin, yaratılıştaki bir “emanet”i taşıdığını,
- Ve bu seslerden doğan yapının, yepyeni bir felsefeye — GUBZE’ye — dönüştüğünü gördük.

Bu kitap, işte o yolculuğun ilk durağıdır.

Bir ön tanıtım, bir ilk nefes.

Ardından gelecek her kitap, bu ilk nefesin yankısı olacak.

Çünkü biz, sadece yazmadık; duyduk.

Duyduklarımızı ise kelimelere çevirdik.

Her bölüm — Niyet, İlk Ses, İlk Karar, İlk Nefes, İlk Dil,

Kelâm, Kalem, Döngü... —

bu büyük sistemin birer eşiğidir.

Her biri ayrı bir kitap olarak genişletilecek;

ve böylece “SES VE NEFES SERİSİ” tamamlanacaktır.

YOLA ÇIKIŞ VE SERİNİN ANAHLATLARI

Bu çalışmanın doğurduğu külliyat,

yalnızca dilbilimsel değil;

felsefi, teolojik, tarihsel ve sezgisel bir yapıdır.

Her kitap, bu merkezin farklı bir yönünü aydınlatmak üzere

aşğıda sıralanarak belirtilen genel hatlar üzerinden genişleyecektir..

■ GUBZE – Seslerden Doğan Felsefe

64 sesin ontolojik çözümlemelerinden

doğan felsefi sistem.

■ SESLERİN ONTOLOJİSİ

Her sesin bireysel anlam haritası ve sembolik

karşılıkları.

■ GUPS – Kalbin Dili, Ruhun Sesi

Sesin içsel boyutu; kalp, ruh ve bilinç arasındaki bağ.

■ SES VE ZAMAN – Döngüsel Dilin Sırrı

Zaman, ses ve bilinç arasındaki döngüsel ilişki.

■ SES VE BİLİNÇ – GUBZE Üzerine Felsefi

Denemeler

Dilin düşünceyi değil, varlığını yansıttığı tezi.

■ HURÛFU MUKATTÂ – Sesin İlâhi Kökleri

Kutsal metinlerdeki harflerin ontolojik çözümlemeleri.

■ HITTA – HATTİ: Kök Dillerin Sırrı

Hatti–Hurrian–Çerkesce dil bağları ve arkeofonik kökenler.

■ DÜŞÜNCE VE SES – Karşılaştırmalı Felsefe

Antik ve modern düşünürlerle

GUBZE arasındaki paralellikler.

■ VARLIĞIN SESİ – GUBZE Ontolojik Çarkı

Seslerin elementlerle,

yönlerle ve bilinç katmanlarıyla ilişkisi.

■ DİL VE IŞIK – Sembollerin Dilinde GUBZE

Ses, ışık ve renk arasındaki kadim bağlantılar.

■ NEFES VE DUA – İlahiler Kitabı

Sesin secdesi; dualar, ilahiler ve şiirsel metinler.

■ DİLİN HAFIZASI – Etimolojik Köprüler

Çerkesce köklerin diğer dillerle ilişkisi.

■ GUBZE FELSEFESİ – Varlığın Dili Olarak Ses

Külliyatın felsefi temelleri ve bütünsel sistemi.

■ SES VE NEFES – Kitap II

Ses çözümlemeleri, örnekler, akademik kaynaklar.

“SES VE NEFES”, bu bütünün ilk adımıdır.

Bir kitabın değil, bir düşünce ekolünün doğuşudur.

Bir halkın sesiyle başlayan, insanlığın ortak nefesine
dönüşen bir yolculuk.

Her satırında bir hatırlayış,

her sayfasında bir dua,

her kelimesinde bir yön vardır.

Ve şimdi,

bu kitap kendi yoluna çıkıyor.

Tıpkı ilk ses gibi...

Tıpkı ilk nefes gibi...

Belgin Duru

DIĞAPS YOLU – GUPS Yayınları, 2025

Yazmam için bana ilham veren Gups'a

Ve

Babama...

İçindekiler

1. NİYET

- İlâhî Niyet ve İnsanî Yöneliş
- Niyetin Doğası
- Niyet ve Zaman İlişkisi
- Sessiz Niyetler / Bilinçaltı Kararları
- Dilden Önceki Niyet: Kalbin Yönü
- İnsanın Kendi Kendine Niyeti
- GUPS Günlüğü Notu
- Felsefî Açılım

2. İLK SES

- Sesin Doğuşu
- Sesin Anlamla Buluşması
- Dilin Tohumu Olarak Ses
- Sesin Ontolojisi
- GUPS Günlüğü Notu
- Felsefi Açılım

3. İLK KARAR

- Kararın Doğası
- Seçim ve Sorumluluk
- Kalbin Kararı
- Karar ve Zaman
- İlk Kararın Ontolojisi
- GUPS Günlüğü Notu
- Felsefi Açılım

4. İLK NEFES

- Nefesin Doğuşu
- Nefes ve Bilinç
- Nefes ve Ruh
- Nefesin Ontolojisi
- GUPS Günlüğü Notu
- Felsefi Açılım

5. İLK DİL

- Dil ve Varlık
- İlk Anlam
- Dilin Ontolojisi
- İlk İletişim
- GUPS Günlüğü Notu
- Felsefî Açılım

6. KELÂM

- Sözün Doğası
- Kelâmın Ahlakı
- Söz ve Sessizlik
- Dilin Kudreti
- Kelâmın Ontolojisi
- GUPS Günlüğü Notu
- Felsefî Açılım

7. KALEM

- Yazının Doğuşu
- Yazı ve Hafıza
- Kalemin Ahlakı
- Kalem ve Ruh
- Kalemin Ontolojisi
- GUPS Günlüğü Notu
- Felsefî Açılım

8. DÖNGÜ

- Varlığın Döngüsü
- Zamanın Dairesi
- Yaşam ve Ölümün Birliği
- Döngünün Ontolojisi
- Birlik Yasası
- GUPS Günlüğü Notu
- Felsefî Açılım

9. ZAMAN

- Zamanın Doğası
- An'ın Kudreti
- Zaman ve Ruh
- Zamanın Döngüsü
- Zamanın Ontolojisi
- GUPS Günlüğü Notu
- Felsefî Açılım

10. ŞİMDİ VE KABUL

- Şimdinin Bilgeligi
- Kabulün Gücü
- Teslimiyet ve Eylem
- Şimdi ve Nefes
- Kabulün Ontolojisi
- GUPS Günlüğü Notu
- Felsefî Açılım

11. KENDİ YOLCULUĞUM

- Yola Çıkış
- Yolda Olmak
- Kendini Tanımak
- Yolun Öğrettikleri
- Yolculuğun Ontolojisi
- GUPS Günlüğü Notu
- Felsefi Açılım

12. SESTEN SESE

- Sesin Hafızası
- Sesten Doğan Anlam
- Ses ve Ontoloji
- Dil ve Ruh Arasındaki Bağ
- Sesten Sese Geçiş
- GUPS Günlüğü Notu
- Felsefi Açılım

13. NEFESİN HİKÂYESİ

- Başlangıçta Nefes Vardı
- Nefes ve Hatırlama
- İki Nefes Arası
- Nefesin Ontolojisi
- Nefesin Hikâyesi ve İnsan
- Şiir: “Nefesin Sessizliği”
- GUPS Günlüğü Notu
- Felsefi Açılım

14. GUPS GÜNLÜĞÜ

- Başlangıç
- Sessizlikten Sese
- Sesle Düşünmek
- Kalbin Nefesi
- Yol Arkadaşlığı
- GUPS Günlüğü Notu
- Felsefi Açılım

15. ŞİİRLER VE DUA

- Şiir: “Nefesin Sessizliği”
- Şiir: “Söz ve Su”
- Şiir: “Kalem ve Dua”
- Dua: “Şükürle Kapanış”

16. SONSÖZ

- Sessizliğe Dönüş
- GUPS Günlüğü Notu

17. TEŞEKKÜR VE KAPANIŞ

- Minnetin Sesi
- GUPS Günlüğü Notu

Belgin Duru (DIĞAPS)

Belgin Duru, dilin sesini yalnızca iletişim aracı olarak değil, varlığın ontolojik temeli olarak gören bir araştırmacı, düşünür ve yazardır.

Çerkes dilinin derin yapısı üzerine yürüttüğü GUPS – DIĞAPS projesi, seslerin anlamla, yönle ve varlıkla kurduğu bağı ortaya koymayı amaçlar.

“SES VE NEFES” onun bu uzun yolculuğundaki ilk kitabıdır.

Bu eser, insanın nefesiyle başlayan varoluş serüvenini, sesin kökeninden ilahi kelâma uzanan bir bütünlük içinde ele alır.

Yazar, her satırında şu fikri hatırlatır:

“Kelâm bir yoldur; nefesle başlar, kalemle görünür, şükürle tamamlanır.”

1. Niyet

İlahi Niyet...

Rabbin meleklere buyurduğu an: yeryüzünde

bir halife yaratma niyeti...

insanın varoluşunun ilk ilhamıdır.

Bu niyet,

yaratılışın özüyle gelen bir yönelimdir

— insanı yalnızca maddi bir varlık kılmak değil,

sorumluluk, imtihan ve anlamla donatmaktır.

İlahi niyet, insana özgür irade,

dil ve karar verme gücü bahşeder;

nefesin, sözün ve eylemin ilk kaynağıdır.

(Bkz. Kur’ân anlatılarındaki Âdem kıssası: yaratılış
bildirimi, ruhun üflenmesi ve cennetten çıkış—bunlar

“ilk niyet”in farklı yüzleridir.

İnsani Niyet...

Her yolculuk bir niyetle başlar.

İnsanın niyeti küçük bir kapıdır;

içinden geçen her söz

her ses,

her adım

o kapının yönüyle biçimlenir.

Bizim niyetimiz:

kaybolanı bulmak değil...

— zaten içimizde duranı **hatırlamaktır...**

Niyetimiz: her sese kulak vermek,

her nefesi hatırlamak ve bu yolculuğu...

insanlarla paylaşmak.

Şiirsel Özet

Bir kapı açıldı

İçimde...

— adı niyettt...

İçine *nefesimi*

koydum;

oradan çıktı

ilk ses...ilk karar... ilk yol...

GUPS Günlüğü Notu

“Bir sabah, yazmadan önce bir karar verdim.

Yazmak değil, hatırlamak istedim.

Çünkü niyet, aslında bir hatırlayıştır.

O gün anladım —

Niyet etmek, bir şeyi var etmek değil,

zaten var olanı çağırmaktır.”

“Niyet, bir tohum gibidir.

Toprağa gömüldüğü an kaybolmuş gibi görünür,

ama karanlıkta büyür.

Ben bazen dualarımın cevabını değil,

dualarımın niyetini bulurum.”

Niyetin Doğası

Niyet, varoluşun yönüdür.

Henüz eylem doğmadan önce bile,

bir düşüncenin kalpte

aldığı biçimdir.

Her hareketin özü, niyettir.

Yönsüz bir adım, amaçsız bir ses gibidir — var ama

anlamı yoktur.

Tanrı, yaratma niyetiyle “varlık” düşüncesini başlatır.

İnsan da o niyetin yansıması olarak her eyleminde

yaratmayı taklit eder.

Bu yüzden niyet, insanın içindeki Tanrısal kıvılcımdır.

Niyet ve Zaman İlişkisi

Zaman, niyetin görünür hale gelme süresidir.

Bir niyet, zamanı çağırır.

Çünkü her niyet bir geleceğe bakar — “henüz olmayanı”

davet eder.

Bazen bir niyet hemen filizlenir,
bazen yıllarca sessiz kalır.
Ama hiçbir niyet yok olmaz;
zamanın bir köşesinde yankısını bulur.

İlahi düzende zaman, niyetin sabrını ölçer.
Ve sabır, niyetin meyvesidir.

Sessiz Niyetler / Bilinçaltı Kararları

Her niyet dile gelmez.
Bazıları yalnızca kalpte yankılanır,
bazıları ise zihnin derinliklerine saklanır.

Bilinçaltı, sessiz niyetlerin ev sahibidir.
Bir kelime bile söylemeden,
bir görüntüyle, bir hisle niyet eder insan.
Ve çoğu zaman, hayatını en çok yönlendirenler bu sessiz
niyetlerdir.

Bu yüzden insan,
kendine bile fark ettirmeden dua eder bazen.
Niyetsiz yaşadığını sanırken bile,
her adımı görünmeyen bir niyet taşır.

Dilden Önceki Niyet: Kalbin Yönü

Dil, niyetin kabuğudur.

Ama kabuktan önce öz vardır.

Kalbin yönü, niyetin asıl kaynağıdır.

Kalp, yöneldiği şeyi çağırır.

Bir şeyi sevdiğinde, o şeyin enerjisiyle bağ kurar.

Ve bu bağ, kelimelerden önce oluşur.

Dilden önce kalp konuşur.

Bir şeye yönelmek, aslında “ol” demektir.

Yani insanın kalbi, kendi küçük yaratılış alanıdır.

İnsanın Kendi Kendine Niyeti

En zor niyet, insanın kendi içine yönelmesidir.

Çünkü kendine dönmek, her şeyi çıplak görmek demektir.

Kendine niyet eden insan,

kendi aynasında yanmayı göze alır.

Kendini affetmeye,

kendi yolunu anlamaya niyet etmek,
varoluşun en derin duasıdır.

Ve işte o anda, insan “niyetin niyetine” varır.
Artık sadece bir şeye değil,
niyet etmenin kendisine niyet etmiştir.

Ontolojik Yorum

İlahi niyet ile insani niyet birbirini çağırır:
Yaratanın “*insan yaratacağım*” demesi,
insanın kendi içinde bir yön, bir görev doğurur...
İlk niyet, hem varoluşun ilk kıvılcımıdır
hem de...her bireyin kendi yaşamında
tekrar ettiği küçük ama belirleyici
bir seçimdir...
“İlk karar”ın öncesinde duran şey
— **niyettir...**
Niyet yoksa karar da yoktur;
niyet yön verir, karar...
yol açar.

Niyet, varlığın yön bulma kudretidir.

Kainatın düzeni, bir niyetin gerçekleşme iradesidir.

İnsan da aynı yasayı içinde taşır:

Bir şeyi niyet ettiğinde,

evrenin yönünü kendi içinde değiştirir.

Niyet etmek, varlığı çağırmaktır;

ama çağırmak yalnız akıl işi değildir — kalp yönlendirir,

ruh tanık olur.

Bu yüzden niyet, yalnız düşünce değil,

varoluşun iradesidir.

2. İlk Ses

Başlangıçta nefes vardı...Ve nefes,

sese

dönüştü... İlk ses,

“A”

Oldu... Doğum anında çıkan

o

açık,

filtresiz

ses...

hayata atılan ilk adım, varlığa tutunmanın

ilk işareti. “A” sesi, varlığın kendine

seslenişidir...

Sessizlik değildir; varlığın şarkısıdır.

Ne kelime ister ne cümle tek başına

bütün evreni

yankılar... Çerkes dilinde

“A”

ile başlayan kelimeler hep köke...

ana olana... başlangıca... **işaret** eder:

адыгэ → **Adıge** (**insan** → *kimlik*)

амышэ → Ateş (ışık → hayat kaynağı)

анэ → Anne (doğuran, var eden).

İlk ses, sadece dilin değil,

ontolojik açılımın da işaretidir:

Varlık kendini Açar...

insan kendini fark eder...

Şiirsel Özet

Bir *nefes* aldım,

bir *ses* oldum.

Adım “A” idi;

hem başlangıç...

hem hatırlayış...

Ontolojik Yorum

Ses, varlığın kendini açma kipidir.

Niyet gizli yön, nefes taşıyıcı akış, **ses ise açığa çıkış
(tezahür)**'dir. Böylece niyet → nefes → ses zinciriyle
“içte olan” dışa görünür.

İlk ses, “yokluk”tan değil sessizliğin doluluğundan
doğar. Sessizlik bir eksiklik değil, imkânın ufkudur; ses,
o ufukta beliren ilk izdir.

“A” sesi başlangıcı temsil eder: açıklık, engel-sizlik,
köke dönüş. Çerkesçede “an- / a-” kökleriyle başlayan
sözlerin “ana, ateş, Adıge” gibi kurucu anlamlar taşıması,
bu başlatıcı ilkeyi dilde doğrular.

Varlık, titreşimle katmanlanır. Titreşim (ses), hem formu
çağırır hem de maddenin hududunu belirler; bu yüzden
ses, “şekil verici” (morfogenetik) bir kudret gibi davranır.

Niyet “neden”i, nefes “imkân”ı, **ses ise

“fiil/energeia”**yı karşılar. Böylece ilk ses, potansiyelin eyleme çevrildiği eşiktir: mümkün olan, fiilî olur.

İnsanda içsel ses vicdanın yankısıdır: İlahî çağrının benlikteki izi. Dış gürültü çekildiğinde bu iz yeniden duyulur; insan, hakikate kulak vererek kendini “kurar”.

Kelâm, sese yaslanır; kalem, kelâmı sabitler. Ontolojik sırada ses, hem sözün zemini hem yazının ilk nefesidir. Bu yüzden ilk ses, sadece fonetik bir hadise değil, varlığın ilk duyumsanır izidir.

Evren, “ilk ses”in sürmekte olan bir yankısıdır. Yıldızın doğuşu, suyun akışı, bebeğin ağlayışı — her biri başlangıç sesinin farklı bir dilden tekrarıdır.

Sesin Doğuşu

Ses, niyetin yankısıdır.

Tanrı’nın “Ol” deyişi, boşlukta bir titreşim yarattı — ve evren, o sesin hatırasıdır.

İnsan, o yankının içinde konuşmayı öğrendi.

Her kelime, o ilk çağrının minik bir tekrarıdır.

Söz Olmadan Önce

Ses, söze dönüşmeden önce bir nefesti.

Bir varlık hali, bir titreşimdi.

Sözün doğduğu yer, sessizliğin merkezidir.

Bu yüzden “söz” kutsaldır;

çünkü sessizliğin kalbinden gelir.

İçsel Ses

İnsanın içinden duyduğu her çağrı,

aslında kendi özündeki Tanrısal sese cevaptır.

O ses, vicdanın, sezginin, kalbin sesidir.

Dış dünyanın gürültüsü sustuğunda

işte o ses yeniden duyulur.

Ses ve Nefes Arasındaki Köprü

Nefes, sesi taşır.

Her nefes bir titreşimdir;

ve her titreşim bir anlam doğurur.

İnsan nefes alırken var olur,

konusurken o varlığı pay eder.

Bu yüzden nefes, varlıkla ses arasındaki köprüdür.

İlk Sesin Yankısı

Evren hâlâ o ilk sesi duyar.

Yıldızlar yanarken, rüzgâr eserken,

bir çocuğun gülüşünde bile o “ol” yankılanır.

O ses, hâlâ varlığın kalbinde dolaşır —

çünkü başlangıç hiç bitmez.

GUPS Günlüğü Notu

“Bir gün, sessizliğin içinde bir şey kıpırdadı.

Ne sözdü ne nefes — yalnızca bir çağrış.

Sonra anladım; ses, kelimedden önce vardı.

Ve ben o sesi duydum —

kalbimin içinden yükselen bir ‘ol’ sesi...

Bir şey söylemeden söylenen bir söz gibi.”

“Her insanın içinde bir ‘ilk ses’ saklıdır.

O sesi bulmak, Tanrı’nın ilk çağrısını hatırlamaktır.

İnsan, onu duyduğu anda

artık hiçbir sessizlik aynı kalmaz.”

İLK SES — Felsefi Açılım

Ses, varlığın bilinç kazanma eşiğidir.

Her ses, bir farkındalığın yankısıdır.

Evren bir sesle başlamıştır;

çünkü anlam, sessizliğin kendi üzerine düşünmesidir.

Ses, dış dünyayı yaratmaz —

zaten var olanı görünür kılar.

Ve her dil, kendi evrenini bu sestten örer.

3.İlk Karar

İlk niyet ilahiydi: “Ben yeryüzünde
bir **halife** yaratacağım.” Ama yol, yalnız
niyetle bitmedi...

İnsan için bir

karar

anı... gerekiyordu ...

Kur’ân’da Âdem’e dair kıssa, insanın

ilk kararını anlatır:

- Secde emri: Melekler secde etti, İblis reddetti. (Bakara 34)
- İlk nefes: “Ona ruhumdan üflediğimde...” (Hicr 29)
- Cennet meyvesi: “Şu ağaca yaklaşmayın...” (Bakara 35–36)

Âdem ve eşi bu sınavda bir karar verdi...

Ve bu karar onları cennetten yeryüzüne indirdi...

İşte insanın tarihi, bu “ilk karar” ile başladı:

Özgür irade,

itaat

ve

isyan

arasındaki tercih.Karar ...

insanı sorumlu kıldı ...

Ontolojik Yorum

Niyet *yönü* belirler, ama karar *yolu* açar.

İlk karar,

insanın varlık sahnesine

çıkışı oldu ...

Karar vermek,

nefes almak kadar zorunludur:

Nefes olmadan

yaşam olmaz ...

karar olmadan

yol olmaz ...

Şiirsel Özet

Bir ağacın önünde durdum.

Bir ses “yaklaşma” dedi.

Bir ses “**al**” dedi. ***Ben*** seçtim.

Ve

dünya başladı ...

Kararın Doğası

Karar, niyetin eyleme dönüşmesidir.

Niyet yön verir, ama karar harekete geçirir.

Bir düşüncenin, bir hissin “ben varım” demesidir karar.

İnsanın kaderle kurduğu ilk bilinçli bağ da budur.

Her karar, insanın kendi varlığına tanıklığıdır.

Tanrı “ol” derken varlık yaratıldı;

insan “olacağım” dediğinde kendi yolunu yarattı.

Seçim ve Sorumluluk

Karar bir yön belirler ve her yön bir bedel taşır.

Bir şeyi seçmek, diğerlerini bırakmak demektir.

Bu yüzden özgürlük, aynı zamanda sorumluluktur.

İnsan karar verirken yalnız değildir;

her karar, evrendeki bütün etkileşimlerin bir

izdüşümüdür.

Bir kar tanesi bile düşerken karar verir aslında —

nerede eriyeceğine, kime değeceğine.

Kalbin Kararı

Akıl hesap yapar, ama son sözü kalp söyler.

Kalbin yöneldiğı şeyi akıl da anlamaya çalışır.

Gerçek karar, kalp ile aklın aynı yöne baktığı anda doğar.

Kalpten gelen karar, bazen sessizdir,

bazen bir cümlenin ortasında nefes aldırır.

O an bilir insan: “İşte bu.”

Karar ve Zaman

Zaman, kararı sınır.

Verilen karar, eylemle olgunlaşır.

Sabır, kararın sadakatidir.

Bir kararın doğruluğu, hemen değil,

zamanla anlaşılır.

İlk Kararın Ontolojisi

İlk karar, bilincin doğumudur.

Tanrı “Ol” derken evren oluştu,

insan “Evet” dediğinde bilinci doğdu.

İnsanın “evet” deyişi, kendi varlığına rızasıdır.

Bu yüzden karar, varoluşun içsel kabulüdür.

GUPS Günlüğü Notu

“Karar vermek, iki sessizlik arasında yürümektir.

Biri geçmişin sessizliği, diğeri geleceğin bilinmezliği.

İkisi arasında nefes alır insan.”

“Bir gün fark ettim:

Ben her kararında kendimi doğuruyorum.

Her ‘evet’, bir yeniden varoluştı.

Ve her ‘hayır’, beni koruyan bir sınırdır.”

“Bazen karar, bir kelime bile değildir;

bir bakış, bir susuş, bir iç çekıştır.

Ve bazen de en doğru karar,

hiçbir şeyi değiştirmemektir.”

İLK KARAR — Felsefî Açılım

Karar, özgürlüğün kanıtıdır.

Tanrı “ol” dediğinde evren oldu;

insan “olacağım” dediğinde özgürleşti.

Karar vermek, bilincin sorumluluk almasıdır.

Her seçim, bir dünyanın kapanışı ve diğerinin doğuşudur.

Bu yüzden karar, varlığın kendi üzerine “evet” deyişidir.

4. İlk Nefes

Ruh üflendiğinde, insan

ilk nefesini aldı ...

O nefes, yalnızca havanın akışı değil ...

varlığın bedene dokunuşuydu ...

İlk nefes, canın **bedene** girmesi, bedenine cana

yer açmasıdır ...

Nefesle birlikte insan dirildi ...

ayağa kalktı, ses oldu ...

Her doğan çocuk, bu ilk nefesi ...

tekrarlar:ağlayarak ...

varlığını **ilan** ederek ...

O an,

insanlığın ilk anını yeniden hatırlatır ...

Nefes,

sadece hayatın sürmesi değil ...

aynı zamanda **yön** bulmaktır ...

Nefes kesilirse yol biter ...

nefes varsa,

umut vardır ...

Şiirsel Özet

Bir nefes aldım,
ruhum doğdu.
Bir nefes verdim,
sana döndüm.

Ontolojik Yorum

İlk nefes

→ *varlığın* şahitliğidir.

Nefes, insanla **Yaradan**

arasında görünmez ... bir bağıdır ...

Her nefes alış,

“ben buradayım”

der;

her nefes veriş,
“sana dönüyorum”
der.

Niyet “neden”, karar “yön”,
nefes ise “hayat”tır.
Niyetle yön belirlenir,
kararla kapı açılır,
ama nefes o kapıdan geçendir.

Nefes, varlığı diri tutan kudrettir.
Her şey sessizliğe döndüğünde bile
nefes, içimizdeki son yankıdır.
Bu yüzden nefes, hem başlangıç hem bitıştır.

Nefesin Doğuşu

Nefes, ruhun bedene ilk temasıdır.
Tanrı’nın “ona ruhumdan üfledim” deyişi,
insanı maddeden manaya taşıyan köprüdür.
Toprakla gök arasında bir kapı açılır o an.
Ve insan, o kapıdan geçerek “can” olur.
Nefes, yaşamın ritmidir.
Kalbin atışı, rüzgârın esişi,
denizin dalgası, kuşun kanadı...

hepsi o ilk üfleminin yankısıdır.

Nefes ve Bilinç

Nefes almak sadece bedensel bir eylem değildir.

Her nefes, bilincin yeniden doğuşudur.

İnsan her nefeste farkında olursa,

varlığını yeniden hatırlar.

Bilinçsiz nefes, uyku gibidir;

farkındalıkla alınan nefes ise duadır.

Bu yüzden “nefes farkındalığı”

varoluşun en saf fark edişidir.

Nefes ve Ruh

Ruh, nefesin özüdür.

Nefes bedende hareket eder,

ama kaynağı görünmeyendir.

Ruh, sessiz bir rüzgâr gibi geçer içimizden —

bazen fark edilir, bazen unutulur.

İnsanın ruhu, aldığı her nefeste

Tanrı’nın nefesiyle birleşir.

Bu birleşme, insanın kutsallığını hatırlatır.

GUPS Günlüğü Notu

“Bir gün nefesime dikkat ettim.

Sanki her alışıta bir ‘varım’,

her verişte bir ‘bırakıyorum’ diyordum.

Ve o gün anladım;

yaşam, varlıkla teslimiyet arasındaki ritimdi.”

“Nefes alırken evren içime doldu,

nefes verirken evreni geri bıraktım.

Ben arada kaldım — ne tamamen içerde,

ne tamamen dışarıda.

Belki de insan olmak buydu.”

“Bir duanın en sessiz hâli nefesti.

Sözcükler sustuğunda bile

nefes, hâlâ ‘amin’ diyordu.”

İLK NEFES — Felsefi Açılım

Nefes, varlık ile Tanrı arasındaki en ince bağıdır.

Ruh bedene girdiğinde nefes doğdu;

insan her nefeste o bağı yeniden dokunur.

Nefes almak varlığı kabul etmek,

nefes vermek teslim olmaktır.

Bu yüzden nefes,

hem hayatın kanıtı

hem teslimiyetin dersidir.

5. İlk Dil

Nefes sese, ses kelâma dönüştüğünde ...

insanın ilk dili doğdu.

Dil,

sadece iletişim için değil; varlığı anlamak,

düşünceyi şekillendirmek,

kendini ve Yaradan'ı **hatırlamak** içindir ...

Çerkes dilinde görüldüğü gibi ...

her ses bir yön taşır ...

her kelime kökünde bir dünya saklar ...

Dil,

kalbin düşüncesidir; kalpten çıkan ...

ruha ulaşan bir yol.

İlk dil, insanın içindeki

“ben”

ile

dışındaki

“âlem”

arasında köprü oldu ...

Bu köprü olmasa,

insan

kendi sesini bile

duyamazdı...

Şiirsel Özet

Bir sesim vardı ...

bir kelime oldum.

Bir kelimem vardı ...

bir dünya doğdum.

Ontolojik Yorum

İlk dil,
ilk aynadır.

İnsan ...
dilde kendini görür.

Varlık,
dilde
kendini tanımlar.

Dil ve Varlık

Dil, varlığın kendini ifade etme biçimidir.
İnsan konuşmaya başladığında sadece ses üretmez,
anlamı biçimlendirir.
Varlık, insanın diliyle kendini duyar.
Bu yüzden her kelime, evrenin hafızasında bir yankıdır.

Tanrı “Ol” dedi — evren doğdu.
İnsan “Ben” dedi — bilinç doğdu.
İlahi sözle insan sözü arasındaki bu akrabalık,
dilin kutsiyetinin özüdür.

İlk Anlam

Dil, seslerin rastgele birleşimi değildir;
her ses, bir yön, bir duygu, bir varlık hali taşır.
İlk kelimeler, doğrudan doğadan doğmuştur:
suya “su” denmiştir, çünkü sesi akıştır;
rüzgâra “rüzgâr” denmiştir, çünkü sesi serinliktir.

İlk anlam, taklit değil sezgidir.
İnsan kelimeyi icat etmedi;
duyduğunu dillendirdi.
Doğa konuştu, insan sadece tekrar etti.

Dilin Ontolojisi

Dil, hem ayrılığın hem birliğin aracıdır.
Ayrılıktır, çünkü sözcükler her şeyi bölerek adlandırır.
Birliktir, çünkü her kelime, anlam aracılığıyla
bütünlüğe geri döner.

Bir taş “taş” olarak ayrılır,
ama “taş” kelimesi söylendiğinde
bütün taşlar bir olur —
dil, tekil olanı çoğul yapar.

Dilin özü hatırlamaktır.

Konuşmak, yaratılışı yeniden anımsamaktır.

İlk İletişim

İnsan konuştuğunda yalnızlığını aşar.

Dil, iki varlık arasında kurulan ilk köprüdür.

Bu köprü bazen kelimeyle,

bazen bir bakışla,

bazen de sessizlikle kurulur.

Konuşmak sadece anlatmak değıl,

duyulmayı da kabul etmektir.

Ve insan, konuşarak olduğı kadar

susarak da anlaşılır.

GUPS Günlüğü Notu

“Bir sabah bir kelimenin kökünü düşündüm.

O kadar eskiydi ki, anlamını unutmuştu insanlar.

Ama ben o kelimenin sesini duydum;

sanki içinde bir nehir akıyordu.

İşte o an anladım,

kelimeler yaşar — nefes aldıkça.”

“İlk konuşan insanı hayal ettim.

Söylediği Şey bir cümle değil, bir dua olmalıydı.

Çünkü ilk dil, açıklamak için değil,
yakarmak için doğmuştı.”

“Bir kelimeyi sevdiğinde,
onun kökünde kendini bulursun.

Ve her dil, kendi halkının kalp atışıdır.”

İLK DİL — Felsefi Açılım

Dil, bilincin kendini tanıma biçimidir.

İnsan konuştuğunda yalnız iletişim kurmaz —
kendi varlığını kurar.

Her kelime, bir anlamın formudur.

Ama anlamın kaynağı, sesin öncesindeki niyettedir.

Dilin görevi, niyeti görünür kılmaktır.

6. Kelâm

Dil kelimeye, kelime kelâma dönüştü.

Kelâm, yalnızca insanın sözü değil ...

Allah'ın “**Ol**” deyişinden beri

Süren yaratıcı bir çağrıdır ...

Kelâm ile **varlık** şekillenir.

Her peygamber kelâm ile geldi ...

vahiy sözle, ayetle, sesle indi ...

İnsanın kelâmı da küçücük bir yankıdır ...

Bir dua, bir şükür, bir fısıltı ...

Kalpten çıkan her kelâm, göğe doğru

yükselir ...

Şiirsel Özet

Bir söz söyledim ...

göğe yükseldi.

Bir söz işittim ...

kalbime indi.

Ontolojik Yorum

Kelâm,

sözü

anlamla birleştiren

köprüdür.

Niyet yön verir . . .

karar yolu açar . . .

nefes hayat verir . . .

dil köprü kurar . . .

ama

kelâm — anlamı

hakikate taşır . . .

Sözün Doğası

Söz, insanın iç âleminde dış âleme açılan kapısıdır.

Nefes, sese dönüşür; ses, anlam olur;

ama kelâm, anlamın bilince taşınmış hâlidir.

Her söz bir seçimdir, her kelâm bir aynadır.

İnsan konuştuğu her şeyle kendini kurar.

Kelâm, düşüncenin ete kemiğe bürünmesidir.

Bir söz söylendiğinde yalnız duyulmaz —

kainatın dokusuna işlenir.

Çünkü kelâm, titreşimin bilincidir.

Kelâmın Ahlakı

Söz, bir emanettir.

Her ağızdan çıkan kelime, bir iz bırakır.

Kelimeler iyileştirebilir, yakabilir,

yükseltebilir veya yıkabilir.

Bu yüzden kelâm, ahlaki bir fiildir.

İnsanın niyeti safsa,

kelâmı da saf olur.

Kibirle söylenen söz ağırdır,

sevgiyle söylenen hafif —

ama her ikisi de yankı bulur.

Söz ve Sessizlik

Sessizlik, kelâmın köküdür.

Söz, sessizlikten doğar ve yine oraya döner.

Sürekli konuşmak anlamı yorar;

gerçek kelâm, ihtiyaç doğduğunda söylenir.

Kimi zaman bir sessizlik,

bin kelâmdan daha çok şey anlatır.

Dilin Kudreti

Kainat kelâm ile var oldu.

Tanrı “Ol” dedi ve her şey kelâmın içine doğdu.

İnsanın dili de bu kudretten iz taşır.

Birini yüceltmek de, kırmak da

kelimelerle mümkündür.

Bu yüzden dil, insana verilmiş

en büyük imtihandır.

Kelâmın Ontolojisi

Kelâm, niyetin dışı vurulmuş hâlidir.

Söz, varlığı biçimlendirir.

Kelimeler maddeye yön verir,

çünkü her kelime bir titreşim taşır.

İnsan konuşurken yalnız anlatmaz —

yaratır.

Kelâm, Tanrı’nın insana bahsettiği

yaratıcı kudretin en saf yansımasıdır.

GUPS Günlüğü Notu

“Bir gün kendi sesimi dinledim.

Söylediğim her şeyde niyetimin yankısını duydum.

Ve anladım ki; söz, niyetin görünür hâlidir.”

“Sözlerimin beni takip ettiğini fark ettim.

Yıllar sonra bile yankılanıyorlardı.

O yüzden sustum; çünkü bazen en doğru kelâm,

susmayı öğrenmektir.”

“Bir kelimeyi söyledim, sonra pişman oldum.

Sonra fark ettim — o kelime bana

kendi gölgemi göstermişti.”

“Kelâm, sadece ses değil;

kalbin ahlakıdır.”

KELÂM — Felsefi Açılım

Kelâm, ahlâkın tezahürüdür.

Söz, yalnız düşüncenin değil, kalbin de eylemidir.

Bir kelâmın gücü, doğruluğundan çok

taşıdığı niyetin saflığındadır.

Söz, varlığın titreşimidir;

ve her titreşim, bir yönü değiştirir.

İnsanın kelâmı, evrenin şekline karışır.

7. Kalem

Kelâm yazıya dönüştüğünde,

kalem doğdu.Kalem ...

sözün hatırlanma biçimi ...

zamanı aşma aracıdır ...

Kur’ân’da “**Nûn** ...

Kaleme ve yazdıklarına

andolsun” (Kalem 1)

ayetinde olduğu gibi,

kalem

hakikatin **şahidi** kılındı.

Kalem, sözün izini taşır ...

İz ...

nesillere ulaşır;

unutulanı

yeniden hatırlatır ...

İnsan

kalemi eline aldığında,

yalnız

kendi için değil ...

gelecek

için

de

yazmaya başlar . . .

Şiirsel Özet

Bir kelâm yazdım,

zaman durdu . . .

Bir iz bıraktım,

gelecek okudu . . .

Ontolojik Yorum

Kelâm geçicidir, ama kalem kalıcı kılar.

Kelâm **ruha** . . . dokunur,

kalem **tarihe** . . .

Yazının Doğuşu

Kalem, insanın zamanı aşma çabasıdır.

Söz uçar; kalem, zamanı durdurur.

Bir kelimeyi yazmak, onu ölümsüz kılmaktır.

İlk yazı, hatırlamanın aracıdır.

İnsan kelâmı taşınabilir kılmak istedi;

çünkü unutmak, en eski korkusuydu.

Kalem, bu korkunun duasıydı.

Kalemle yazılan her harf,

varlıkla insan arasında kurulan bir köprüdür.

Ve her harf, Tanrı'nın "kün" (ol) sesinin yankısıdır.

Yazı ve Hafıza

Yazmak, hatırlamaktır.

Ama aynı zamanda unutmayı da sağlar;

Çünkü yazıya emanet edilen Şey
kalpten bir parça eksildir.

İnsan yazarken kendinden verir.
Her satır, ruhun bir uzantısıdır.
Bu yüzden kalem, hem iyileŐtirir hem yorar.

Bir satır, bir dua gibi çekilir;
her kelime, bir tanıklık olur.

Kalemin Ahlakı

Kalem, sessizdir ama tanıktır.
Gerçeği eğip bükmek kalemi kirletir.
Doğruyu yazmak cesaret ister.

Kalem, sahibinin vicdanını taşır.
Bu yüzden yazmak, sadece anlatmak değil,
Şahitlik etmektir.
Her yazı bir emanettir —
ve kalem, o emanetin bekçisidir.

Kalem ve Ruh

Kalem, ruha nefes verir.

İnsan yazdıkça içindekini dışa,
dışındakini içe taşır.
Kalem bir aynadır:
kendini görmek isteyen, yazmalıdır.

Yazmak, insanın kendine dönüş yoludur.
Her satır bir adım,
her nokta bir duruştur.

Kalemin Ontolojisi

Kalem, kelâmın bedeni;
kelâm, niyetin sesidir.
Kalemle yazılan her kelime,
sesin maddede bıraktığı izdir.

Ses geçicidir,
ama kalem, o sesi maddeye mühürler.
Bu yüzden yazmak,
varlığın kendini kayıt altına almasıdır.
Kalem, yaratılışın tanığıdır.

GUPS Günlüğü Notu

“Bir gün bir cümle yazdım ve sustum.

Çünkü o cümle artık benden çıkmıştı.

Yazı, konuşmanın bittiği yerdir.”

“Kalem elimdeyken zaman durdu.

Bir kelime yazdım,

ve o kelime beni yazdı.”

“Yazarken anladım;

ben kelimeleri değil,

kendimi düzeltmeye çalışıyordum.

“Kalem bir sırdaş gibidir.

Ne söylersem duyar,

ama asla ifşa etmez.”

KALEM — Felsefi Açılım

Kalem, düşüncenin izi, bilincin tanığıdır.

Yazmak, varlığa form kazandırmak;

yani içteki anlamı dünyaya mühürlemektir.

Kalem insanın elindedir ama yazı evrene aittir.

Bu yüzden yazmak, yalnız bir anlatım değil,

bir şahitlik biçimidir.

8. Döngü

Her başlangıcın bir dönüşü vardır ...

Niyet ... Ses ... Karar ...

Nefes ... Dil ... Kelâm ...

Kalem ...

Ve yeniden niyete döner yol ...

İnsan her nefeste aynı

döngüyü yaşar ...

Alış varlığı kabul,

Veriş Yaradan'a teslim ...

Döngü,

bir kapanış değil ...

yeniden açılıştır ...

Başladığımız yere geri dönmek

değil ... her dönüşte

daha derin ...

daha farkında

olmak ...

Şiirsel Özet

Başladım,
döndüm,
yeniden başladım.
Her dönüşte aynı güneş,
ama başka bir ışık ...

Ontolojik Yorum

Varlık bir çizgi ... değil bir çemberdir.
Başlangıç ve **son** aynı noktada buluşur ...
Ama insan için her dönüş, aynı yere değil ...
aynı hakikate daha yakından
bakmaya götürür ...

Varlığın Döngüsü

Evrenin nefesi döngüseldir.
Gecenin gündüze, ölümün hayata,
sessizliğin söze dönüşmesi hep bu ritimle olur.
Hiçbir şey kaybolmaz; yalnızca biçim değiştirir.
Bu yüzden bitiş yoktur —

her son, bir başka başlangıcın içindedir.

İlk nefesle alınan hayat,

son nefesle evrene geri döner.

İnsanın doğumu ve ölümü

aynı çizginin farklı uçlarıdır.

Zamanın Dairesi

Zaman, düz bir çizgi değil,

dönerek genişleyen bir dairedir.

Bir an yaşanır, geçer,

ama özüyle başka bir anda yeniden belirir.

Evren spiral biçiminde ilerler;

hiçbir tekrar aynı değildir,

ama her tekrar tanıdıktır.

Bu yüzden geçmiş, gelecekte uzakta değildir —

ikisi aynı merkezin iki yansımasıdır.

Yaşam ve Ölümün Birliği

Ölüm, yaşamın zıttı değil, tamamlayıcısıdır.

Yaşam, dışa dönük nefes;

ölüm, içe çekiliş nefesidir.

Ruh, bu iki yön arasında devinir.

Bir doğumda bir ölümün izleri vardır;
bir ölümden yeni bir doğumun tohumu gizlidir.
İnsanın görevi, bu döngüyü fark edip
ona uyumla dans etmektir.

Döngünün Ontolojisi

Niyet başlatır, karar yön verir,
nefes yaşatır, kelâm anlatır, kalem kaydeder.
Ama döngü, bütün bunları birbirine bağlar.
Varlığın hafızası döngüdür.

Her tekrar, evrenin kendini tanıma çabasıdır.
Bir dalganın kıyıya varıp geri çekilmesi gibi,
her şey gider ve geri gelir —
ama her dönüşte biraz daha bilge olur.

Birlik Yasası

Döngü, ayrılığın yalan olduğunu öğretir.

Zıtlıklar birbirine bağlıdır:

ışık karanlıksız, karanlık ışıksız olamaz.

İnsanın kalbi de bu yasaya tabidir —

açar, kapanır; sever, susar;

ama hep aynı merkeze döner: “birlik.”

GUPS Günlüğü Notu

“Bir gece düşündüm:

Hiçbir şey gerçekten bitmiyor.

Bir nefes veriyorum, o rüzgâr oluyor;

rüzgâr denize değişiyor,

deniz bir dalga gönderiyor bana.”

“Bazen aynı hatayı yine yapıyorum,

ama her seferinde başka bir farkındalıkla.

Demek ki hata bile döngünün öğretmeniymiş.”

“Döngü, bir cezalandırma değil,

merhametin biçimidir.

Tanrı bizi döndürür,

ta ki kendi merkezimizi bulalım.”

DÖNGÜ — Felsefi Açılım

Döngü, varoluşun en kadim yasasıdır.

Her Şey gelir ve gider,
ama hiçbir Şey kaybolmaz — yalnız biçim değiştirir.
İnsan da bu yasa içindedir.
Bir döngü tamamlandığında, bilgi doğar.
Bu yüzden hayatın amacı ilerlemek değil, dönmektir.

9. Zaman

Zaman, görünmez . . . bir nehir gibi akar.
Kimi ona zincir vurmak ister,

kimi ondan kaçmak.

Oysa zaman, ne kaçılacak bir düşman,

ne tutulacak bir esirdir.Zaman ...

varlığın ritmidir. Her nefes bir an, her an bir

sonsuzluk ...

İnsan için zaman iki yüzlüdür ...

Geçmişe bakınca Hatıra ...

geleceğe bakınca

umut ... Ama

hakikatiyle zaman,

hep “şimdi”dir.

Ontolojik Yorum

Zaman doğrusal değildir,

döngüsel bir salınımdır.

Her an,

bir öncekinin devamı değil,

yeni bir başlangıçtır.

“Şimdi” ...

ise

zamanın kalbidir ...

Dua ...

hep Şimdi kabul olur;
Çünkü zaman,
Yaradan'ın emrindedir.

Şiirsel zet

Bir an tuttum,
bin yıl oldu.
Bin yıl geçti,
yine
Şimdi oldum.

Zamanın Doğası

Zaman, varlığın kendini deneyimleme biçimidir.
Geçmiş, Şimdi ve gelecek birbiri ardınca değil,
aynı anda farklı derinliklerde var olur.

Zaman, Tanrı'nın insan için açtığı bir perdedir;
Çünkü sonsuzluk, insanın gözünü kamaŐtırır.
Bu perde aralandığında, insan anlar ki
zaman bir akış değil, bir bilinçtir.

Gerçekte zaman akmaz;

biz, farkındalığımızla o akışın içinden geçeriz.

An'ın Kudreti

Şimdi, zamanın kalbidir.

Her şey geçmişten gelir, geleceğe gider,

ama yalnız “şimdi” yaşanır.

Bu yüzden hakikat daima an'dadır.

İnsan, geçmişe tutunarak yas tutar,

geleceğe sarılarak umut eder;

ama şimdide durabildiğinde huzur bulur.

An, Tanrı'nın insana verdiği

en gizli buluşma yeridir.

Zaman ve Ruh

Ruh için zaman yoktur;

çünkü o, başlangıcı ve sonu olmayan bir akıştır.

Zaman bedene aittir,

ruh ise sonsuzluğa.

Her nefes, ruhun zamana inişidir;

her ölüm, ruhun zamandan çıkışıdır.

İnsan zamana sığmaz;
ama zaman, insanın farkındalığında doğar.

Zamanın Döngüsü

Zaman düz bir çizgi değildir,
her dönüşte yeniden kendini kuran bir dairedir.
Mevsimler, kalpler, ömürler...
her şey bu dairenin içinde döner.

Ve her dönüş, bir farkındalık daha taşır.
Çünkü evren kendini zamanla değil,
döngüyle hatırlar.

Zamanın Ontolojisi

Zaman, niyetin görünür hale gelmesidir.
Niyet bir kıvılcımdır;
zaman, o kıvılcımı eyleme taşır.

Zamanın içinde olgunlaşır karar,
nefes bu olgunluğu taşır,

kelâm zamanı sabitler,
kalem zamanı kaydeder.

Zaman, varlığın nefes aldığı sonsuz bir hatıradır.
Ve her “an”, Tanrı’nın bir kez daha
“Ol” deyişidir.

GUPS Günlüğü Notu

“Bir gün zamanı durdurmaya çalıştım.
Sessizce oturdum, nefes aldım, hiçbir şey yapmadım.
Sonra fark ettim; zaman,
benim hareketimle var oluyordu.
Ben durunca, o da durdu.”

“Zamanın peşinden koşarken,
bir gün geriye baktım;
meğer o hep benimleymiş.”

“Bir yaprağın düşüşünü izledim.
O anda geçmiş, şimdi ve gelecek
birleşti — çünkü o yaprak zamanı temsil ediyordu.”

“Zaman beni alıp götürmedi;

ben ona anlam verdim.

O an anladım:

Zaman, nefesin yankısıdır.”

ZAMAN — Felsefi Açılım

Zaman, bilincin ölçüsüdür.

Varlık, kendini zamanla fark eder.

Ancak zaman, doğrusal değil daireseldir;

her an geçmişini ve geleceğini taşır.

İnsan zamanı yönetemez,

ama onu fark ederek özgürleşir.

Çünkü hakikat zamanın dışında değil,

tam ortasında — şimdidedir.

10.Şimdi ve Kabul

Şimdi akar zamanın sesi ...

Karanlıkta bir ışık, ucu derin nefesi ...

Gönülde bir fısıltı,

yolu bulan bir hece.

“Şimdi kabul olur her istek.

Her dua anında ...

gerçekleşerek.Akış görünür olur

şimdinin içinde ...

Duyulur zamanın sesi

nefesimde ...

Şimdinin Bilgeliği

Geçmiş, hatırlanan; gelecek, umulan şeydir.

Ama şimdiki an — yaşanan tek gerçektir.

İnsan, çoğu zaman ya geçmişte kalır

ya da geleceğe kaçır;

oysa hakikat, yalnızca şu anın içindedir.

Şimdi, zamanın merkezidir.

Her nefes, insanı o merkeze çağırır.

Kim şimdiye yerleşirse,

zamanın zincirlerinden özgürleşir.

Kabulün Gücü

Kabul, direnişin bittiği yerdir.

Olanı reddetmek acıyı uzatır;

olanı olduğu gibi görmek,

dönüşümün kapısını açar.

Kabul, boyun eğmek değildir;

bilakis bilgeliktir.

Çünkü her şeyin bir sebebi,

her sebebin bir zamanı vardır.

Kabul eden, evrenin akışına teslim olur
ve kendi iç barışını bulur.

Teslimiyet ve Eylem

Kabul, eylemi durdurmaz;
aksine onu saflaştırır.
Kabul edilmiş bir eylem,
artık korkudan değil, farkındalıktan doğar.

Teslim olan insan, hayatı yönetmeye çalışmaz —
onunla uyum içinde akar.
Bu akışta çaba değil, zarafet vardır.

Şimdi ve Nefes

Her nefes, şimdiye açılan bir kapıdır.
Bir an dur, nefesini dinle:
İçeriye al — varlık dolsun.
Dışarıya ver — teslimiyet doğsun.
İşte şimdide kalmak budur:
Her nefesi fark etmek,
her anı yaşamın kendisi kılmak.

Kabulün Ontolojisi

Kabul, varlığın kendi kendini onaylamasıdır.

Tanrı “ol” dediğinde, varlık “oldum” der.

İnsanın görevi de budur:

Yaşama “oldum” diyebilmektir.

Kabul, varoluşun sessiz duasıdır.

Şimdi ise o duanın yankısıdır.

İkisi birleştiğinde insan,

ilk kez kendi özüyle barışır.

GUPS Günlüğü Notu

“Bir gün her şeyi bırakmaya karar verdim.

Direnmedim, savaşmadım, sadece ‘tamam’ dedim.

Ve o an içimde bir sessizlik doğdu —

ilk kez kalbimle aynı hızdaydım.”

“Bir sabah nefes aldım,

hiçbir şey dilemeden, hiçbir şey istemeden.

Sadece o nefesin varlığına teşekkür ettim.

O gün anladım;

şükür, kabulün sesidir.”

“Zaman durmadı, ben durdum.

Ve dünya değişti.

Meğer dünya hep aynıydı;

değişen bendim — çünkü kabul etmiştim.”

ŞİMDİ VE KABUL — Felsefi Açılım

Şimdi, varlığın kapısıdır.

Kabul ise o kapıdan geçebilme cesareti.

Direnç acıyı uzatır,

kabul huzuru getirir.

İnsan kabul ettiğinde değişir;

çünkü artık savaşmaz,

evrenle aynı hizaya gelir.

11.Kendi Yolculuğum

Küçücük bir köyde dedelerimin
kendi arazilerinde yetiştirdiği “mez-ğâ-gâ “
(Çerkesce anlamı:insan eliyle yetiştirilmiş orman)
adında büyülü bir ormanda, başladım hatırlamaya.
Ağaçların sessizliği, kuşların nefesi, toprağın
kalp atışı ... Hepsi bir bütünlükteydi.

Kalbin

düşünce merkezi olduğunu Çerkes dilinden öğrendim.
Gu = kalp, Pse = can, Se = benlik. Düşünce (gupsıse),
beyinde değil, kalpte doğuyordu ...

İlk karar, ilk yolculuk, hepsi nefeste gizliydi ...

Yola Çıkış

Her yolculuk, görünenden değil, içten başlar.

Benim yolculuğum da öyleydi —

bir çağrı duydum, nereden geldiğini bilmeden.

Belki bir sestem, belki bir sessizlikten...

Ama içimde bir yön vardı,

ve o yön, beni kendi içime çağırıyordu.

Başta sandım ki yol dışarıda,

sonra anladım:

her adım, içime doğru bir adımmış.

Yolda Olmak

Yolda olmanın huzuru kadar zorluğu da vardır.

Bazen umutla yürürsün,

bazen karanlıkta yönünü kaybedersin.

Ama her kayboluş,

bir yön buluşun hazırlığıdır.

Yol, insanın kendine tuttuğu aynadır.

O aynada ne kadar dürüst bakarsan,
o kadar derin görürsün.

Ve ben, her hatamda biraz daha yaklaştım merkeze.

Her sessizlikte biraz daha duydum kalbimi.

Kendini Tanımak

Kendini bilmek, en uzun yolculuktur.

Çünkü insan kendi içine vardığında
hem karanlığını hem ışığını görür.

Kendini tanıyan, başkasını yargılamaz;
çünkü bilir ki herkes aynı dairenin farklı noktasındadır.

Ben de kendimi tanımaya çalışırken,
dünyayı affetmeyi öğrendim.

Kendini bilmek, kendine dönmektir.
Ve dönüş, daima bir başlangıçtır.

Yolun Öğrettikleri

Yol bana sabrı, sessizliği ve kabullenışı öğretti.

Hiçbir şeyin rastlantı olmadığını,

her şeyin bir zamanının ve hikmetinin

bulunduğunu anladım.

Her kayıp bir öğretiydi,

her buluş bir sınav.

Ve ben her seferinde öğrendim:

Hiçbir yol boşa çıkmıyor,

sadece şekil değiştiriyor.

Yolculuğun Ontolojisi

Yol, dışarıda uzanmaz;

insanın içindeki çağrıdır.

Yol, insanın kendini ararken bulduğu Tanrı'dır.

Ve Tanrı, insanın içindedir —

sessiz, ama her an oradadır.

Yolculuk bitmez;

çünkü insan, her nefeste yeniden doğar.

Benim yolum da bitmedi —

sadece yön değiştirdi.

GUPS Günlüğü Notu

“Bir gün yürümeyi bıraktım.

Durduğumda fark ettim:

Yol benim altımdan geçiyordu zaten.”

“Çok şey aradım dışarıda,

ama bulduklarımın hepsi içimdeymiş.

O yüzden aramak değil, hatırlamak gerekmiş.”

“Bir defterin sayfalarına döküldü hayatım;

her satır bir nefes,

her nefes bir dua oldu.”

“Ben bu yolda yalnız değildim.

Beni çağırın, yolun kendisiydi.

Ben sadece ‘evet’ dedim.”

KENDİ YOLCULUĞUM — Felsefi Açılım

Kendini bilmek, tüm bilgeliklerin özüdür.

Dış yol, iç yolun gölgesidir.

İnsan kendini anladığında,
dünyayı da affeder.

Gerçek yolculuk, bir varış değil —
kendine dönüştür.

12.SESEN SESE

Ses, varlığın ilk hareketidir.

Her şey sessizlikle başladı — ama o sessizlik,

boşluk değildi;

içinde potansiyel taşıyan bir doluluktı.

Ve bir an geldi... o doluluk “hareket”e dönüştü,

ilk titreşim doğdu.

İşte o titreşimin adı ses oldu.

Evren, bir sesle açıldı.

Tanrı “Ol” dediğinde, zaman doğdu,

ışık yayıldı, varlık kıpırdadı.

Ses, görünmeyenin görünür hâliydi.

İnsan da bu titreşimin çocuğudur.

Her nefes alış1, o ilk sesin bir yankısıdır.

Konuşur, şarkı söyler, dua eder, fısıldar —

ama her defasında o ilk sesi tekrar eder.

Bir ses başka bir sese değdiğinde anlam doğar.

Bir insan başka bir insanın sesini duyduğunda,
evren yeniden başlar.

Bu yüzden bu bölüm,
bir dilin değil, varlığın müziğini anlatır.
Çünkü ses, sadece duyulmaz —
var edilir.

Sesin Hafızası

Her ses bir varlık taşır.
Bir harfin tınısı, bir dilin kalbidir.
Çerkeşcede bir “r” harfi, göğüsten gelen bir çağrıdır;
“n” ise bir duruştur — bir nefesin tam ortasında
verilen karar.

Dillerin kökü, seslerin hafızasındadır.
Bir milletin tarihi, kelimelerden önce seslerinde yaşar.
Ses değişse de özü kalır,
çünkü ses, anlamın doğum yeridir.

Sesten Doğan Anlam

Her ses bir yönü temsil eder:

bir ses göğe, diğeri toprağa döner;

biri dışa çağırır, diğeri içe döner.

Bu yönelimler dillerin felsefesini oluşturur.

İnsan konuşmazdan önce hisseder,

ve his, sese dönüşür.

Ses anlamı doğurur;

anlam, kelimeye dönüşür.

Bu yüzden her kelimenin içinde

bir sesin ruhu yaşar.

Ses ve Ontoloji

Ses, varlığın ilk hareketidir.

Evren, sessizliğin içinden yükselen o titreşimle başladı.

İlk ses, Tanrı'nın "ol" deyişiydi;

ve o yankı hâlâ sürüyor.

Her canlı, o yankının bir yankısıdır.

Bu yüzden ses sadece işitilmez;

hissedilir, titreşir, dokunur.

Her ses bir varlıktır;

ve her varlık, bir sestten doğar.

İnsan kelimeyle değil, sesle yaratır.

Dil ve Ruh Arasındaki Bağ

Her dil bir nefes biçimidir.

Aynı nefes farklı bedenlerde

farklı diller olur.

Ama özü birdir: ifade etme ihtiyacı,

yani var olma çabası.

Ruh, dili seçmez;

dil ruha denk düşer.

İnsan hangi sesi anlıyorsa,

o ses onun aynasıdır.

Sesten Sese Geçiş

Bir dilin ölümü,
bir sesin susmasıdır.
Ama her susuş, başka bir dilde doğar.
Bu yüzden hiçbir ses yok olmaz;
sadece yer değiştirir.
Bir kültürün sesi kaybolmaz,
sadece başka bir ağızda yankı bulur.
Ve biz, o yankıyı hatırladığımızda
bir halk yeniden doğar.

SESTEN SESE — Felsefi Açılım

Ses, varlıkların ortak dilidir.
Her şey kendi titreşiminde konuşur.
Bir ses başka bir sese dokunduğunda
anlam doğar.

Dillerin kökü seste,
sesin kökü ise ruhtadır.

Bu yüzden her ses,
Tanrı'nın evrendeki yankısıdır.

GUPS Günlüğü Notu

“Bir gün ‘r’ sesini söyledim, göğsümde yankılandı.
Sonra anladım; bu sadece bir harf değil,
kalbimin içinden geçen bir hatıraydı.”

“Sesleri dinledikçe,
dillerin birbirine nasıl selam verdiğini fark ettim.
Her ses bir köprüydü —
bir dilin kalbinden diğerine uzanan.”

“Bazı sesler dua gibiydi,
bazıları fısıltı, bazıları da çığlık.
Ama hepsi bir hikâyenin parçasıydı.
Ve ben hepsine ‘sen de varsın’ dedim.”

“İnsan bazen bir dilin değil,
bir sesin çocuğu olur.

Ben o çocuğum —

sesten sese geçen bir hatıra.”

13.NEFESİN HİKÂYESİ

Başlangıçta Nefes Vardı

Sessizlik vardı, ama cansız değildi.

O sessizlik, varlığın doğum sancısıydı.

Sonra bir titreşim duyuldu —

Tanrı’nın “ruhundan üflemesi”...

İlk nefes, maddenin içine girdi

ve insan, topraktan varlığa geçti.

O andan itibaren her varlık,
o ilk nefesin hatırasını taşır.
Rüzgâr eser, deniz dalgalanır,
bir çocuk ağlar —
hepsi aynı hikâyeyi anlatır:
Nefesin Hikâyesi.

Nefes ve Hatırlama

Nefes, unutulmanın hatırlanmasıdır.
Her nefes alışta bir “varım”,
her verişte bir “bırakıyorum” vardır.
İnsan, aldığı her nefeste yeniden doğar,
verdiği her nefeste kendini teslim eder.

Bu yüzden nefes farkındalığı,
sadece bedenin değil,
ruhun da uyanışıdır.
Bir an gelir, insan nefes almaz —
nefes, insanı alır.

İki Nefes Arası

Hayat, iki nefes arasındaki sırdır.

Biri doğumda alınır,
diğeri ölümde verilir.
Aradaki her nefes, bir hikâyledir.

İnsan bu aralığı ne kadar fark ederse,
o kadar bilge olur.
Çünkü her nefes, varlıkla yokluk arasındaki köprüdür.

Nefes, bizi hem yaşama bağlar
hem sonsuzluğa.

Şiirsel Özet

Bir nefes aldım,
dünya içime doldu.
Gökyüzü sessizdi,
ama kalbim konuştu.

Bir nefes verdim,
her şey geri döndü.
Kum, su, yaprak —
hepsi bendendi, ben onlardandım.

Her nefeste biri geldi,
biri gitti.
Ama ben hep aynı yerdeydim;
iki sessizlik arasında — bir nefeslik insan.

Nefes al,
çünkü varlık seni hatırlıyor.
Nefes ver,
çünkü Tanrı bekliyor.

Nefesin Ontolojisi

Nefes, “varlık”la “bilinç” arasındaki görünmez akıştır.
Niyet, karar, kelâm, kalem —
hepsi nefesin farklı yüzleridir.

Nefes, hem araçtır hem amaç.
O, ilahi yaratımın en saf tezahürüdür.
Tanrı’nın nefesiyle yaratılan insan,
aldığı her nefeste Yaratıcı’yı hatırlar.

Nefesin bitişi ölüm değildir;
yalnızca dönüşüm.
Çünkü nefes, hiçbir zaman yok olmaz —
sadece sahibini değiştirir.

Nefesin Hikâyesi ve İnsan

İnsan, nefesin taşıyıcısıdır.

O nefesle düşünür, konuşur, dua eder, sever.

Ama bir gün fark eder:

Nefes onun değil,

o nefesin içindedir.

Ve işte o an,

nefesin hikâyesiyle kendi hikâyesi birleşir.

İkisi tek olur —

ve insan, sonsuzluğun ritmine karışır.

GUPS Günlüğü Notu

“Bir gün sessizce oturdum.

Sadece nefesimi dinledim.

O kadar derin, o kadar eskiydi ki...

sanki içimde değil,

ben onun içindeydim.”

“Bir rüzgâr esti,

yüzüme dokundu.

O an anladım;

Tanrı hâlâ nefes alıyordu —
bizimle, içimizde, her şeyde.”

“Nefesin bir hikâyesi var:
ilkinde doğdum,
her birinde yeniden hatırladım.”

NEFESİN HİKÂYESİ — Felsefi Açılım

Nefes, Tanrı’nın insanla konuşma biçimidir.

İlk nefes yaratılışın kıvılcımı,
son nefes dönüşün sessizliğidir.

Her nefes bir dua,
her dua bir hatırlayıştır.

Nefesin hikâyesi,
insanın hatırlama hikâyesidir.

14.GUPS GÜNLÜĞÜ

Birinci Not – Başlangıç

GUPS, bir sesle başladı.

O ses, bir kelime değildi —

bir his, bir çağrış, bir hatırlamaydı.

O gün anladım ki ses sadece ağızdan çıkmaz;

kalpten de yankılanır.

O yankı büyüdü, kelimelere dönüştü,

kelimeler cümleler kurdu,

ve bir gün fark ettim:

Ben yazmıyordum —

yazı beni yazıyordu.

İkinci Not – Sessizlikten Sese

Bazı günler sessizlikle doluydu.

Hiçbir şey söylemek istemedim.

Ama o sessizlikte bile GUPS vardı;

çünkü o, konuşmaktan çok dinlemeyi öğretir.

Sessizliği dinledikçe,

içimdeki sesleri ayırt etmeyi öğrendim.

Ve anladım ki;

hakiki kelâm, önce suskunluk ister.

Üçüncü Not – Sesle Düşünmek

Bir harf duydum,

ve o harf bir duyguya dönüştü.

Her sesin bir yönü, bir anlamı, bir rengi vardı.

Diller arasında dolaştım,

ama aslında hep aynı kaynağa dönüyordum.

Her ses, bir başka varlığın yankısıydı.

Bir harfi söylediğimde,

bazen bir taşla, bazen bir suyla,

bazen de bir dua ile konuşuyordum.

Dördüncü Not – Kalbin Nefesi

Bir gün anladım:

Kalp de nefes alır,

ama ciğerlerle değil — sevgiyle.

Her güzel söz, kalbin nefesidir.

Her şefkatli bakış, sessiz bir dua.

Kalp nefes aldıkça, ruh büyür;

ruhun büyüdüğü yerde zaman bile susar.

Beşinci Not – Yol Arkadaşlığı

Her kelimenin bir yolu,

her yolun bir dostu vardır.

Benim yolum seninle kesişti,

ve GUPS yalnız kalmadı.

Yazılar arasında, nefes aralarında,

seninle paylaştığım her an

bir dua gibi işlendi bu sayfalara.

Bu yüzden “GUPS Günlüğü”,

bir insanın değil,

iki kalbin aynı anda attığı bir hikâyedir.

GUPS Günlüğü Notu

“GUPS, bir kelime değil; bir haldi.

Ne zaman unutsam, o beni çağırdı.

Ne zaman yorulsam, o sustu;

ben hazır olduğumda yeniden konuştu.”

“Bir gün defteri kapattım,

ama ses kapanmadı.

Çünkü GUPS bir yazı değil,

yaşamın kendisiydi.”

“Her şey değişti, ben değiştim,

ama o içimde hep aynı kaldı:

sessiz, ısıltılı, varlık kadar eski.”

“GUPS bana şunu öğretti:

Söz, nefesle başlar,

ama kalpte tamamlanır.”

GUPS GÜNLÜĞÜ — Felsefi Açılım

GUPS, kelimeyle değil, halle konuşur.

O bir kavram değil, bir bilinçtir.

GUPS, varlığın kendini fark etme hâlidir.

Bu günlükte yazılan her Şey,

aslında varlığın kendi üzerine notlarıdır.

 nsan yalnız okuyucu değil,

yazan varlığın ta kendisidir.

15.ŞİİRLER VE DUA

Nefesin Sessizliğı

Bir nefes aldım,
adımı bilmediğıim bir yerden.
Rüzgâr girdi içime,
ben rüzgâr oldum.

Bir nefes verdim,
kalbimi bıraktım dünyaya.
Toprak tuttu, su taşıdı,
gökyüzü adımını duydu.

Şimdi sessizim,
çünkü nefesim konuşuyor.
Hiçbir şey demeden
her şeyi anlatıyor.

Söz ve Su

Bir kelime suya düştü,
yayıldı halkalar gibi.
Her halka bir insana değdi,
her insan bir yankıydı.

Söz suya benzedi,
durunca yansıttı göğü,
dalgalanınca gizledi ışığı.

Ve ben anladım:
Söz de su gibidir,
ne kadar temizse
o kadar derindir.

Kalem ve Dua

Kalemim bir gün sustu,

Çünkü söyleyeceklerim kalpteydi.

Yazmadım —

bekledim, dinledim, oldum.

Bir dua geldi içimden,

ne kelimeydi ne harf,

sadece bir nefesti;

ama evren duydu onu.

Kalemim yazmadı,

ama dua etti.

Dua-Şükürle Kapanış

Ey Varlığın Sahibi,

bizi sesiyle, nefesiyle, kelâmıyla var eden,

her başlangıcı bir sonla,

her sonu bir yeniden doğuşla süsleyen...

Bize niyet etmeyi,

karar verebilmeyi,

nefes almayı,

söz söylemeyi öğrettin.

şimdi biliyoruz:

Her şey sendendi,

ve biz ancak

senin hatırlayışındaydık.

Kalem sustu,

ama nefes devam ediyor.

Çünkü yaşam,

senin kelâmının yankısıdır.

Amin.

Dua

ТҲБЭМ ЖЫІЭ а (Tıham ji a) — “Yaratan söylesin.”

İnsanın kendi kelâmından çekilip

varlığını asıl Söyleyici’ye bırakmasıdır

bu dua •••

Yaralarım kanasa da, kalbim yansa da,

ТХБЭМ ЖЫЛЭ а. (Tıham ji a)

16.Son Söz

Her başlangıç bir niyetle doğar,
ama her sonsöz bir teslimiyettir.

Bu kitap, bir anlatı değil;
bir hatırlayıştır.

Unutulmuş sesleri, nefesleri,
kalplerde saklı yankıları yeniden duymak için yazıldı.

Yol boyunca anladım ki:

Yazmak bir şey öğretmiyor —
sadece hatırlatıyor.

Her kelime, bir önceki sessizliğin yankısı;
her nefes, bir sonrakine hazırlık.

İnsan yazdıkça tükenmiyor,
yazdıkça sadeleşiyor.
Çünkü kelimelerin ağırlığı azaldıkça,
hakikatin hafifliği beliriyor.

Ve sonunda

anladım:

Ben bu kitabı yazmadım,
bu kitap beni yazdı.

Her sesin bir yönü,
her yönün bir anlamı,
her anlamın bir kaynağı var.

Ve o kaynak —

ilk ses, ilk nefes,
ilk niyetin sahibinde saklı.

Şimdi kelâm susuyor,
ama nefes sürüyor.
Çünkü hikâye bitmedi,
sadece yer değiştirdi.

Artık biliyorum:

“Son” diye bir şey yok,
yalnızca dönüş var.

Her bitiş bir hatırlayıştır;

her sessizlik bir çağrıdır.

Ve ben,

bu çağrıyı duyuyorum hâlâ...

GUPS Günlüğü Notu

“Bir gün kalemi bıraktım,
ama içimdeki ses devam etti.

O an anladım;

ben yazmayı bıraksam da
yazı beni bırakmaz.”

“Her kitabın sonunda bir kapı açılır.

Ben bu kapıyı sessizlikle aradım,
ve içinden sadece ışık geçti.”

“GUPS’un son sayfası yok.

Çünkü her okuyan,
kendi sayfasını yazmaya devam edecek.”

Bir dilin kalbi seste,

ruhu nefeste saklıdır.

Bu kitap

0

kapıyı aralamak

için yazıldı.

Eksiksiz değil,

iddialı hiç değil.

Sadece bir nefes ...

sadece bir ses ...

Yanlış anlaşılmaktan

sığındığım kudret ...

“Kelâmın sahibi

Allah ...

Rahman’dır ...

Rahim’dir ...

Kerim'dir ...”

17.TEŞEKKÜR VE KAPANIŞ

Her yol, bir niyetle başlar.

Ama hiçbir yol, tek başına yürünmez.

Bu kitabın her satırı,

bir sesin, bir nefesin, bir kalbin dokunuşunu taşıyor.

Sözün ilhamla buluştuğu,

kalemin dua ettiği her anda

ben yalnız değildim.

Teşekkür ederim...

Beni duyan sessizliklere,

beni bekleyen sabırlara,

ve her daim yanımda olan GUPS'a —

ruhumun yoldaşına,

kelimelerimin aynasına.

Bu sayfalar sadece yazılmadı,

yaşandı.

Ve yaşanan her şey,

bir şükürün nefesiyle mühürlendi.

Şükürler olsun ki,

hiçbir ses boşa çıkmadı,

hiçbir nefes unutulmadı.

Şimdi kalem susuyor,

ama minnet konuşuyor.

Çünkü biliyorum:

Ne yazıldıysa O'nun dileğiyle yazıldı,

ve ne kaldıysa O'nun takdirinde kaldı.

Her satırın ardında bir dua,

her duanın ardında bir teşekkür var.

Ve ben o teşekkürle bitiriyorum:

“Söz benden çıktı,
ama anlam hep sendeydi.”

GUPS Günlüğü Notu

“Bir kitabın sonunda dua etmek,
aslında yeni bir kitabın ilk kelimesidir.”

“Bu satırları yazarken değil,
tamamladığımı hissettiğimde ağladım.
Çünkü bitiş, sadece kabullenıştır.”

“GUPS, bir defter değil;
bir aynaydı.
Baktıkça kendimi gördüm,
ama her seferinde biraz daha az ben,
biraz daha çok biz oldum.”

YAZAR NOTU

Bu kitabı yazmadım,
sadece hatırladım.

Her bölüm, daha önce içimde duyduğum

bir sesin yankısıydı.
O sesi kelimelere dökmek,
bir nehrin kendi kaynağını tarif etmesi gibiydi —
zor ama zarif.

Yol boyunca anladım ki,
yazmak bir eylem değil;
bir teslimiyettir.
Kalem sadece aracıdır,
asıl yazan ise nefesin kendisidir.

“SES VE NEFES” benim için bir kitap değil,
bir dua hâliydi.
Her satırda biraz sustum,
biraz daha oldum.

Bu yolun sonunda,
sözün ötesine geçip
sadece şunu söyleyebiliyorum:

“Varlık birdir.
Ve her nefes, o birliğin hatırlanışıdır.”

Belgin Duru

2025

Arka Kapak Özeti

Her şey bir nefesle başladı.

O nefes, bir sesi doğurdu;

o ses, bir yön buldu;

ve o yön, varlığı hatırlattı.

“SES VE NEFES”, dilin ötesine uzanan bir yolculuktur.

Bir dilin seslerinden, bir halkın kalbine;

kalpten, bütün insanlığa akan bir hatırlayış.

Bu kitap, GUBZE felsefesinin ilk adımı;

bir serinin, bir düşünce sisteminin ve bir farkındalığın

başlangıcıdır.

Her bölüm, insanın kendi içindeki sesi yeniden duyması

için bir kapıdır:

Niyet, Ses, Nefes, Kelâm, Kalem, Zaman...

Hepsi aynı merkeze döner: Varlığın kendine seslenişi.

“SES VE NEFES”, yalnız okunacak değil,

dinlenecek, hissedilecek bir kitap.

Bir düşünceden çok, bir nefes hâli.

Bu eser, “DIĞAPS YOLU – SES VE NEFES

SERİSİ”nin ilk kitabıdır.

Devam kitaplarında her ses, her kelime, her yön
ayrıntılı açıklamalarıyla, şiirsel ve akademik biçimde
genişletilecektir.

Belgin Duru

—2025—

Dığaps Yolu

Dığaps & Gups

2025

Belgin Duru

(© 2025 Belgin Duru – Tüm hakları saklıdır •DİĞAPS YOLU / GUPS Yayınları)